

[Johan Philipsen]

naturgas, der er den ædleste brændselsform, der findes, i nogle elektricitetsværker, der i øvrigt er egnet til at brænde det værste skidt, vi bare kan skaffe dem. Men det er jo den situation, vi er på vej ud i. Jeg vil da gerne spørge direkte: er det regeringens mening, at naturgassen skal afbrændes i elektricitetsværker? Hvis svaret er ja, så skal elektricitetsværkerne have besked endnu i dette forår, for det tager også tid at etablere værker, der kan brænde naturgas, fordi fyringsanlæggene skal indrettes efter det meget større volumen, som naturgas skal have for at kunne afbrænde i fornøden mængde pr. tidsenhed.

Til sidst nogle udtalelser om affaldsproblemet. Jeg har aldrig kunnet forstå, at man har gjort det til et problem, når man har besøgt saltminer, der har været forladt i århundreder, og har set, hvor tørre og tætte de er, og hørt stribevis af teknikere sige: ja men det er udmærket at anbringe både det lavaktive, det mellemaktive og det højaktive affald i disse saltminer. Det, vi venter på, er egentlig svaret på et andet spørgsmål, nemlig om det, vi får ud af de atomkraftværkstyper, vi har i øjeblikket, senere skal genoparbejdes til plutonium m. v. Det får vi først brug for omkring 1990. Vi burde egentlig have råd til at sende folketingets energiudvalg ned i nogle saltminer, der har været forladt i et par århundreder, dybt under jorden, så medlemmerne kunne se, hvordan der ser ud dernede. For det, der er sket i Danmark, er jo desværre det, at de, der i øjeblikket er imod atomkraft, består for en meget ringe dels vedkommende af folk, der af andre og delvis politiske grunde er imod atomkraft, men de består for størstedelens vedkommende af folk, der simpelt hen er usikre over for det. Og hele den debat, der fra modstandernes side er ført, har jo meget dygtigt spillet på folks frygt. Spil på folks frygt, så kan I få dem til næsten hvad det skal være! Men frygten løser ingen fremtidige energiproblemer. Jeg vil gerne ved denne lejlighed have sagt til regeringen, at jeres udsættelse fører til et ganske formidabelt ansvar: når vi kommer 5-6 år længere hen, får vi den situation, at der af og til sker strømudfald.

Så har jeg til sidst at sige, at jeg har nok set i dagspressen nogle, der har sagt: ja men vi har jo masser af effekt i de danske elværker. På papiret, ja, men jeg har i hvert fald været med til at vedtage, at vi for at få en

stabil forsyning skal kunne tåle at miste største og næststørste enhed inden for Elsam, og så skal vi samtidig kunne tåle i de tre sommermåneder at have én af de store elledninger ude af drift. Og de partnere, vi har forhandlet med i Sverige og Vesttyskland, vil aldrig drømme om at forhandle med os og bytte strøm med os, hvis vi ikke var en partner, der var værd at gå i spand med. Det, vi i øjeblikket år for år langsomt opbygger, er, at Danmark ikke bliver en partner, som andre kan være tjent med at være i spand med.

Jeg er altså utryk over for den udsættelse, ikke for min egen skyld, men for dette samfunds skyld, for strømforsyningen er trods alt det eneafgørende.

Til sidst: de prognoser, man producererovre i handelsministeriet, passer ikke. De er alt, alt for optimistiske; de sidste tal har vist, at vi allerede er langt foran prognoserne.

Handelsministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg havde i og for sig ikke tænkt mig at sige mere, for jeg synes, at vi har fået belyst sagen fra alle sider, og jeg har egentlig ikke noget at tilføje til det, jeg selv sagde indledningsvis, men da jeg nu er blevet bedt om at bekræfte, hvad jeg sagde for kort tid siden, vil det måske virke uhøfligt, hvis jeg nægter at bekræfte det, og det vil jeg derfor gøre over for forslagsstillerne.

Jeg vil gerne bekræfte, at vi arbejder intenst med spørgsmålet om at få en løsning på affaldsproblemerne. Det synes jeg man må modtage som den meddelelse, jeg kan give. Hvis man ønsker nærmere oplysninger, er jeg til rådighed i energiudvalget med, hvem det er, vi fører samtaler med, og hvordan, men det, der er problemet, er jo, at man endnu ikke er nået så langt i disse forhandlinger, at jeg offentligt kan oplyse noget om dem, for så længe det står på, vil det skade forhandlingsforløbet, hvis jeg røber indholdet.

Desværre kan jeg heller ikke sige noget om, hvornår jeg regner med der er en endelig afklaring på dette spørgsmål. Jeg kan udtale nogle håb, men det har ikke megen værdi, og derfor må jeg skuffe dem, der ønsker, at jeg skal kunne afgive en erklæring om, at sagen er klarert inden udgangen af denne folketingssamling. Det kan jeg ikke love noget